

Jeg skal tillade mig at bemærke, at, naar man overhovedet har anset det for rigtig at gaa ind paa Evangsakkordinstitutet, saa er det, fordi det i Praxis har viist sig at være ikke alene i Fallenters, men ogsaa i Kreditorernes velforstaaede Interesses, naar man tager Sagen i Almindelighed. Men, naar man først erkjender Berettigelsen af Evangsakkordinstitutet, synes det ogsaa naturligt ikke at stille strengere Fordringer, end at der praktisk kan blive Spørgsmaal om at faae Institutet bragt til Anvendelse. Vil man nu aldeles afgjort og bestemt udelukke de Fallenter, som ikke ere i Stand til at bide deres simple Kreditorer mindst 50 pCt. fra Udgang til Forhandling om Alford, saa tror Udvalgets Flertal, at man gaar for vidt. Jeg skal nemlig minde om, at fra Forhandling om Alford ere jo de Kreditorer i det Hæle taget udelukkede, som have Pant for deres Fordringer, eller som ellers paa anden Maade saaledes, at de have fortrinnsvis Udgang til Dækning. Det er kun de simple Kreditorer, om hvilke der i denne Henseende er Tale, men det vil allerede være et meget godt Fallitbo, hvor der, efter at Pantekreditorerne og de privilegerede Kreditorer have faaet fuld Dækning, bliver 50 pCt. tilovers til de simple uprilegerede Kreditorer, og naar man altsaa vil stille saa store Fordringer, som det er de Mindretal foreslaar, saa vil Folgen deraf, tror jeg, blive den, at Alfordinstituttet ikke kommer til synderlig praktisk Anvendelse. — Det andet Forslag, der er stillet til § 108, nemlig Forslaget under Nr. 36, gaar ud paa at rette „Forudsætninger“ til „Betingelser“, hvilket Udvalget anser for at være korrektere. — Forslaget under Nr. 38 har jeg allerede berørt; Forslaget under Nr. 39 er et Redaktionsendringsforslag; Forslaget under Nr. 41 har jeg allerede hart Veilighed til at berøre, da jeg omtalte Forslaget til § 45, og der staar altsaa kun tilbage for mig at omtale Forslaget under Nr. 40 til § 147. Denne Paragraf indeholder den naturlige, ja, jeg kunde frites til at sige, selvforstaaelige Sætning, at for Fremtiden skal der ikke finde den, nu saa hyppige Behandling af Fallitboer ved Kommissarier Sted. Forslaget under Nr. 40 gaar imidlertid ud paa, at denne Paragraf skal affattes

noget anderledes. Hvad det første Punktum angaar, da antager jeg, at Enhver vil erkjende, at det er rigtig, at kun de Boer, der komme under Fallitbehandling, efter at Loven er traadt i Kraft, skulle være udelukkede fra Behandling ved Kommissarier, hvortil det naturligtvis ikke er Meningen, at man vil forfinde, at der kan blive bestilket en Kommissær i Stedet for en Parter i de Boer, der allerede ere tagne under Behandling, forinden Loven udfommer og træder i Kraft. Hvad derimod det sidste Punktum af Forslaget angaar, da indeholder det uretligt en reel Undtagelse fra Hovedbeglejn i § 147 og, som jeg ogsaa anførte, fra hvad der maa anses som begrundet i sig selv. Det gaar nemlig ud paa, at Konger ogsaa for Fremtiden undtages vis skal kunne bestikke Skiftekommissarier til Behandling af et Fallitbo, og naar Udvalget har troet at burde gaa ind paa denne Undtagelse, saa er det begrundet i den Erfkjendelse, at der kan tænkes at fremkomme Fallitboer af ganske særegen Beskaffenhed, saaledes at det kunde være ønskeligt, at kunne skabe en særegen Ret til deres Behandling. Det er jo nemlig Meningen, at denne særlige Skiftekommission ganske skulde træde ind i Stedet for og udføre de Funktioner, som ellers ifølge dette Lovforslag i Almindelighed tillægges Eksteretten, og man har navnlig tænkt paa saadanne Tilfælde, som hvor en Kreditforening eller en Hypothekforening eller lignende Instituter skulde blive insolvente og komme til Opjørelse og Døling mellem Kreditorerne. Det har imidlertid været Formaalet for Udvalgets Bestræbelser at affatte Bestemmelsen saaledes, at det virkelig kunde ses, at det var Meningen, og at det er Alvor, at det for Fremtiden kun skulde være aldeles undtagelsesvis, at saadanne Kommissarier kunde bestikkes, medens det hidtil snarere maa siges at have hørt til Dagens Orden, at der er blevet bestilket Skiftekommissarier til Behandling af Fallitboer. Derfor siges det i vort Forslag, at det kun kan ske undtagelsesvis, og at det skal ske med Indvilligelse af samtlige de paa en dertil berammede Skiftesamling mødende Fordringshavere, og der søies endelig til, at Fallitboet skal være af en ganske særegen vidløftig og indviklet Beskaf-